

de i Overgangsjeblikket var blevet pensionerede af det tyske Rige eller Preussen. Dog har man, da Pensionsalderen for danske Tjenestemænd nu tidligst løber fra det fyldte 30. Aar, ment at burde foreslaa, at den i Tyskland forinden det nævnte Aar tilbagelagte Tjenestetid ikke skal komme i Betragtning til at skaffe vedkommende større Pension end den, han i Overgangsjeblikket var berettiget til. Det bemærkes herved, at den pensionsgivende Tjenestetid efter saavel tysk som preussisk Ret løber fra Ansættelsen, dog tidligst fra det fyldte 18. Aar, men Pension gives først efter 10 Aars Forløb, hvor den da straks udgør $\frac{1}{2}$ af den pensionsgivende Indtægt. Senere stiger den med $\frac{1}{60}$ aarlig i 20 Aar og derefter med $\frac{1}{120}$ aarlig i 10 Aar, indtil den efter 40 Aars Forløb naar sit Maximum $\frac{3}{4}$ af Indtægten.

Til § 7.

Angaaende Paragraffen i Almindelighed henvises til de indledende Bemærkninger.

Med Hensyn til de nærmere Betingelser for at erholde Ventepenge og Pension har man ment at burde holde Plads aaben for et vist Skøn fra Regeringens Side, idet der mellem de paagældende Embedsmænd kan være enkelte, som det efter deres Forhold til Danskheden i Sønderjylland vilde findes stødende, om den danske Stat skulde pensionere. Dog har man tænkt sig, at der kun rent undtagelsesvis skulde gøres Brug af dette Skøn. Militære Embedsmænd har man fundet det rimeligt at udelukke.

Naar Ventepengene er sat til $\frac{3}{4}$ af Indtægten, ikke som efter den danske Tjenestemandslov til $\frac{2}{3}$, er det, fordi de efter tysk Ret, som denne var i 1918, havde denne Størrelse, der, som ovenfor nævnt, ogsaa danner Maximum for Pensionen (en preussisk Lov af 1919 har i visse Tilfælde stillet Embedsmændene endnu gunstigere).

Det er foreslaaet, at de paa Ventepenge staaende Embedsmænd skal være pligtige til at modtage passende Ansættelse ikke blot i Statens, men ogsaa i Kommunerne Tjeneste. Herved paalægges der selvfølgelig ikke Kommunerne nogen Forpligtelse til at anvende dem, men hvis der tilbydes dem passende kommunal Ansættelse, ses der ingen Grund til, at der vedblivende skulde sørges for dem af Staten. Enkelte af de Embedsmænd, der ifølge Definitionen i §1 skal regnes for preussiske Statsembedsmænd, hører ogsaa i Danmark ef-

ter deres Forretningers Art under Kommunerne.

Til § 8.

Med Hensyn til den Tid, i hvilken Ventepenge oppebæres, har man ikke fulgt den tyske Ret, der ingen Begrænsning opstiller, men har kun sat Tiden til to Aar, hvilken Frist er valgt, dels fordi det er den Frist, indenfor hvilken Optionsretten kan udøves, dels fordi man formentlig i Løbet af denne Tid vil kunne vinde Oversigt over, hvilke Embedsmænd der kan overgaa i dansk Tjeneste.

Til § 9.

Enkepensionen er ikke foreslaaet beregnet helt efter de tyske Regler, da disse efter Omstændighederne vilde føre til meget højere Pensioner, end dansk Ret kender. Selve Enkepensionen udgør vel efter tysk Ret kun 40 pCt. af Mandens Pension, hvilket paa alle Alderstrin er mindre end den danske Enkepension, men Børnetillægene kan til Gengæld blive høje, idet de for hvert Barn udgør $\frac{1}{5}$ af Enkens Pension, blot med den Begrænsning, at Enke og Børn tilsammen ikke kan faa mere end Manden selv. Man har her foreslaaet den yderligere Begrænsning, at Børnetillægene ikke maa overstige de i Tjenestemandsloven for danske Tjenestemænds Børn fastsatte Beløb. Naar der herfra igen er gjort en Undtagelse med Hensyn til Embedsmænd, der ved Lovens Ikrafttræden havde fyldt deres 65. Aar, er det, fordi disse efter tysk Ret vilde have kunnet kræve deres Afsked med Pension, og man er gaaet ud fra, at de før nævnte Tidspunkt bevilgede Pensioner, der maatte blive overtagne af Danmark, vil blive overtagne med deres fulde Beløb, ogsaa for Børnepensioners Vedkommende.

Heller ikke forældreløse Børn, der efter tysk Ret hver har Ret til $\frac{1}{3}$ af, hvad Enkepensionen vilde udgøre, indtil det fulde Beløb af Mandens Pension, har man ment at burde stille bedre end danske Tjenestemænds Børn.

Til § 11.

Der sigtes i denne Paragraf dels til Embedsmænd, der har beklædt med Pensionsret forbundne Embeder, men ikke har tilbagelagt den 10-aarige Tjenestetid, der kræves til Opnaaelse af Pension, dels til den tyske og preussiske Rets »Kündigungsbeamte«, der ikke er ansatte paa Livstid og undertiden, men ikke altid mangler Pensionsret. Hvor Pensionsret